

No. 10. }

Oktober 1885.

{ 11te Aargang.

Jeg kan ei min Jesum miste.

Mel. Spde Jesu, vi er her.

Ser jeg mig i Verden om,
 Tænker paa de soundne Dage,
 Hvad der gik, og hvad der kom,
 Og hvad endnu staar tilbage:
 Nei, for al den Ting, jeg vidste,
 Kan jeg ei min Jesum miste!

Ser jeg Livets mange Brøst,
 Jordens Ve og dybe Smerte,
 Eltid, Forvirring, onde Lyst,
 Kjender Dommen i mit Hjerter:
 Naar jeg saa i Graad maa briste,
 Af, hvor kan jeg Jesum miste!

Strider jeg den gode Strid,
 Naar jeg paa de Stier trange,
 Rædsom mørk er mangen Tid,
 Ejelen tung og træt og bange:
 Onde Magter vil mig friste,
 Af, hvor kan jeg Jesum miste!

Svag er ofte Troens Magt,
 Kjærlighedens altfor ringe,
 Og jeg ved, at Gud har sagt:
 Du skal mig dit Hjerter bringe!
 Verden vil til sig det vriste,
 Af, hvor kan jeg Jesum miste!

Ved en Broders Grav jeg staar,
 Maa med Faderløse græde;
 Hjertets Angest, Savn og Saar
 Læger ingen jordisk Glæde.
 Dybe Grav og sorte Kiste!
 Af, hvor kan jeg Jesum miste!

Stunden kommer — Hjertets Slag
 Standses brat, og Livet blegner, —
 Hvo paatager sig min Sag,
 Naar jeg kaldt i Døden segner?
 Naar min Time slaar den sidste,
 Af, hvor kan jeg Jesum miste!

Albrig, albrig jeg min Døst
Slippe kan i Jordens Dale.

Du, som har min Sjæl forløst,
Og som kan den bedst hufvale,
J dit Navn mit Hjerte bristle!
Saa skal jeg dig albrig miste.

M. B. Landst. ad.

Nunia.

Omkring Aar 300 efter Kristi Fødsel var Landet Georgien i Asien beboet af et vildt, krigerisk Følkeskæd, Iberierne; de kjendte ikke Gud og levede derfor i stadig Krig med sine Naboer.

Engang vare de atter dragne ud til Strid og overfaldt paa sit Tog endel Kristne, som de plyndrede. Jublende vendte de tilbage med sit Bytte og førte deriblandt med sig en ung Pige for at sælge hende som Slavinde. Det stakkars forlattede Barn gif en sorgelig Fremtid imøde hos de halvilde Menneſter, som ikke havde nogen Medlidenshed med hende. Dog var hun den lykkeligste af dem alle, thi hun var en Kristen; hun kjendte den Herre Jesus og havde ham kjær, og han trostede og beskyttede hende som sit kjære lille Lam. Kort efter blev hun solgt til en brav Familie, hvis Kjærlighed hun snart vandt ved sin Blidhed og Lydig-
hed. Hun hedte Nunia.

Nogen Tid senere blev et Barn i Nabo-
laget syg. Efter det hedenske Folks almindelige Skik bar man Barnet fra Hus til Hus i Haab om at finde Nogen, som kunde vide Raad mod Sygdommen. Men Ingen vidste Raad; de sagde Allesammen: "Al! det stakkars Barn er meget sygt; det vil visse-
lig snart dø!" — Bedrøvede vendte For-
ældrene tilbage til sit Hjem; men saa kom de pludselig paa, at Nunia, den fremmede Slavinde, kanske kunde kjende et Lægemiddel, og oieblikkelig stjyndte de sig til hende. Nunia blev ikke lidet forundret over de be-
drøvede Forældres Begjæring og sagde: "Jeg er bare en stakkars Pige og kan ikke hjælpe Eder; men jeg kan sige Eder en,

som ikke alene kan gjøre Eders Barn friskt igjen, men ogsaa gjerne vil gjøre det, naar J bare bede ham derom".

"O, hvor er den Mand?" spurgte de ængstelige Forældre; "hvor bor han, hvordan kunne vi finde ham?"

"Han, som kan hjælpe Eder," svarede Slavinden, "bor i Himmelen. Det er den store Gud, som er fuld af Kjærlighed og Forbarmelse, som tager sig af Enhver, der nærmer sig ham. Skal jeg bede til ham for Eder?"

"O ja, men hurtigt, hurtigt!" bad For-
ældrene med Taarer.

Da gif Nunia affides og faldt ned paa sine Kne og bad: "O Herre, vis dig som den almægtige, kjærlige Gud, for dit Navns Skyld! Al Herre, kom og stynd dig med din Hjælp!"

Og Gud, som ikke bare ser paa Ordene, men paa Hjertet, hørte denne troende Bøn. Sygdommens Magt blev brudt, og Bar-
net kom sig til Forældrenes ubeskrivelige Glæde.

Rygtet om denne Helbredelse udbredte sig som en Lobeid til alle Kanter og trængte ogsaa frem til det kongelige Slot. — Kort Tid efter blev Dronningen angreben af en heftig Sygdom, og strax efter huffede hun paa den kristne Slavinde og befalede, at Pigen skulde bringes til hende. Dog, Nunia vilde ikke komme, for hun var bedrøvet over, at man vilde vise hende en Ære, som alene tilkom Gud. Men Dronningen stod fast paa sit Dnske, og Nunia maatte adlyde. Skjelvende traadt hun ind i den Syges Bærelse; men da hun saa hendes Lidelse, opfyldtes hun af en inderlig Medlidenshed, og hun bad hjerteligt til Gud om hans Hjælp. Ogsaa denne Bøn blev hørt. Dronningen blev snart frisk, og Glæden ved hele Hoffet var overordentlig stor. Kongen vilde strax give Slavinden en stor Gave; men Dron-
ningen, som havde haft en lang Samtale med Nunia, sagde til ham: "Hun vil ikke tage imod nogen Gave; hun forlanger ingen anden Belønning, end at ogsaa vi maa bede til hendes Gud."

Kongen smilede — og forlod Bærelset; for ham var den rette Tid endnu ikke kommen.

Nogle Dage senere gik Kongen paa Jagt; han gav sin Hest og Sporerne og jagede saa ivrigt ind gennem den tætte Skov, at han forvildede sig og tabte sine Ledjagere af Syne. Paa en gang lagde der sig en uigjænnæmelig Taage over hele Egnen, fraat han ikke kunde se et Skridt foran sig. Alle Anstrengelser, som han gjorde, for igjen at komme paa den rette Vej, vare forgjæves; han forvildede sig mere og mere. En uforklarlig Angst kom over ham, og den indbrydende Nat forsøgte hans Liv. Forgjæves blæste han i sit Jagthorn; hans Ledjagere var altfor langt borte til at høre hans Røddraab, og Dødsstillehed herskede rundt omkring. Hunger og Træthed begyndte at plage Kongen, den kolde Taage trængte sig gennem hans Klæder, og isnende Kulde for igjennem ham. Desuden vidste han, at der paa de Kanter, hvor han befandt sig, var fuldt af Røddyr, og ved hvert Skridt af sin Hest maatte han frygte, at den kunde styrte ned i en af de mange Afgrunde, som vare der, eller blive overfaldt af vilde Dyr. Da kom pludselig den kristne Slavinde ham i Tanke; han mindedes de Ord, som hun havde talt, og især kom det levende for ham, hvad hun havde sagt, at hendes Gud var overalt tilstede og særdig til at hjælpe udaf enhver Nød, naar man oprigtig bad til ham. "Hvis det er sandt," tænkte Kongen, "da maa den mægtige Gud ogsaa høre mig, naar jeg beder ham derom". Diebliftelig steg han af Hesten, knælede ned i den bløde Mose i Stoven og raabte:

"O du, som den fremmede Pige paa-talder som den mægtige Gud Jesus! Hvis det er sandt, at du lever og er almægtig, saa aabenbar din Magt for mig og red mig udaf den Nød, hvori jeg er. Hvis du vil vise mig den rette Vej, da skal tilhøre dig mit Hjerte og mit Liv og Alt, hvad jeg eier og har."

Blev han bønhørt? vil du vel spørge. Ja, han blev bønhørt; Taagen lettede efter

nogle Minutter, og Kongen fandt snart efter den rette Vej igjen. Saa snart han var kommen til sit Slot, fortalte han Dronningen Altsammen, og begge vare nu overbeviste om, at den lille Slavindes Gud maatte være den eneste sande Gud. Den næste Morgen skyndte Kongen og Dronningen sig til Runia og bad hende fortælle dem endnu Mere om Jesus. Med den største Glæde oplydte den gudsfrygtige Slavinde dette Ønske og fortalte om, hvorledes Jesus er kommen til Verden for at gjøre Syndere salige. Dette Naadens Ord fik Indgang hos det kongelige Par; de troede, gavede Jesus Rum i sit Hjerte og lode sig dobe i hans Navn. Derpaa sørgede de for, at der kom Missionærer ind i deres Land for at lære Folket og vise dem Veien til Sælgelighed. Efter endel Mars Forløb blev der af disse Hedninger et kristent Folk; saaledes havde Herren velsignet en fattig, ung Slavindes Vidnesbyrd.

Denne Historie fortælles baade af Rufin, s. 400 est. R., der havde hørt den hos en iberisk Hovding, han kjendte, og af den armeniske Historiefriker Moses af Chorene i det 5te Aarhundrede.

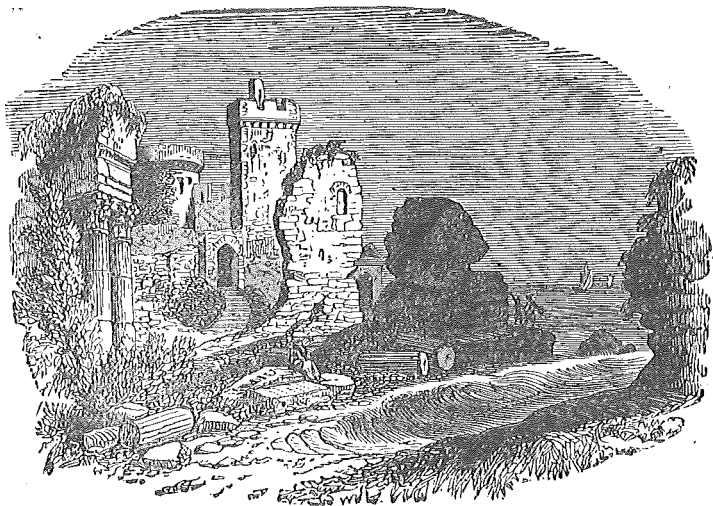
Tapeterne.

En Mand kom ved Vintertid til en meget rig Kjøbmand i Paris. Da han fandt Bærelserne uden Betrak, saa vendte han sig til Husets Herre og spurgte ham fuld af Forundring: "Hvorfor forsyner De ei Deres Bæggene med Tapeter, da de dog sædvanlig findes hos mindre rige Folk?"

Da tog Kjøbmanden den Fremmede ved Haanden og førte ham ind i et Kammer, i hvilket en forulykket Familie boede, som nu blev ernæret af den ædelmodige Handelsmand.

"Disse Ulykkelige her," sagde han til sin Ledjager, "beklæder jeg hellere end Bæggene".

Cæsarea.

Cæsarea ved Middelhavet, af hvis Ruiner vi her give et Billede, laa i Jødeland ved Kysten omtrent midtvejs mellem Jaffa (Joppe) og Forbjergtet Karnel. Her byggede Kong Herodes en stor og god Havn med en Dæmning ude i Havet for at sikre mod Søndens og Vestenvinden, der vare de farligste. Han byggede ogsaa her et Tempel til Ære for Keiser Augustus, et Theater, et Amfiteater og en Kongeborg. Efter 12 Aars Arbejde var Alt færdigt, og Byen blev da indviet ved Kampeleje est r Romernes Bis.

Cæsarea omtales ofte i "Apostlernes Gjerninger". Der boede den romerske Hovedsmand Kornelius, den første Hedning, der blev døbt (Ap. Gj. 10). Der rammedes den hovmodige Kong Agrippa den Store af Herrens alvorlige Straffedom, medens han i Theatret holdt en Tale til Sendemænd fra Tyrus og Sidon (Ap. Gj. 12, 19 ff.). Der var Paulus paa sin Flugt fra Jerusalem til Tarsus, Aar 38 ef. Kr. (c. 9, 30) og under sin tredje Missionsreise paa Veien til Jerusalem Aar 60

(c. 21, 8 ff.). Der forsvarede Pius sig for Landskshovdingerne Felix og Festus og for Kong Agrippa II under sit toaarsfangenskab, og derpaa sendtes han som Fange til Rom Aar 62 (c. 23 — c. 27).

De romerske Landskshovdinge boede i Cæsarea og vare kun paa de store Høitider tilstede i Jerusalem. Vespasian havde sit Sæde her, da han under Krigen mod Jødeland af Krigsskolket i Aaret 69 blev udraabt til romersk Keiser.

Efter Jerusalem's Odelæggelse af Vespasians Son Titus i Aar 70 blev Cæsarea Palæstinas Hovedstad. Byen blev i den kristne Kirkes ældre Tider Sædet for en Metropolitambisop, som havde 20 Lydbisopper under sig. Blandt Cæsareas Bisopper var den berømte Kirkehistoriker Eusebius, som var født der og døde der Aar 340.

Aar 636 blev Cæsarea erobret af Araberne; 1265 blev det i Bund og Grund ødelagt af Mamlukkerne. 1660 var den et usjelt Fisserleie og ligger nu aldeles øde. Vældige Blokke og omstyrkede Soiler vidne dog endnu om Kong Herodes's Størverk.

En malayisk Kvinde.

Malayer betegner i videre Forstand hele den Menneſſerace, der behor de øſt-indiſke Øer og en Del af Austraſien m. M. Almindeligſt bruges Ordet kun om de egentlige Malayer paa Halvoen Malakka, Sundaøerne, Molukkerne og Phillippinerne i Aſien og paa Den Madagaſkar i Afrika. De have brun Hudfarve, ſort, krollet Haar, ſvagt Skjæg og en kraftig, ſlant Legemsbygning. De ere af et lidenſtabeligt Gemyt, ſorgløſe og træge i rolige Dieblitte, men fulde af forvovent Mod i Farens og Kampens Stund. De elſte lidenſtabeligt Spil, Stueſpil, Haneſegtinger og Deſt.

Ved Guds Naade har nu Kriſtendommen fundet ikke ſaa ringe Udbredelſe blandt de arme Malayer.

”Af de ſpæde og riende Børns Mund grundfæſtede du en Magt.”

Salme 8.

(Af D. Kunck.)

Maafte er dette en liden Fortſættelſe til et af Frelſerens Ord, der næſten lyder urimeligt, naar han paa følgende Naade lærer de fuldvogne, dannede, høitophyſte Menneſſer, ſom lykkelig og vel have traadt ſine Børneſto: ”Uden at I omvende Eder og blive ſom Børn, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige.”

Det er bleven en almindelig Talemaade blandt dannede Menneſſer, ”at Børn mere opdrage Forældrene end Forældre Børnene.” Meget lader ſig ſige om, hvor rigtigt dette er, hvis Forældrene med Fliid og Alvor gjøre ſig Umage for at opdrages. Vi kunne lære uendelig Meget af Børnene; hvor umiddelbart optage de ikke Guds Ord og Sandheder, ſom man meddeler dem, hvor forvandle de dem ikke til Kapital og trække praktiſke Rentor, medens vi Børne ſaa vanſtelig kunne komme ud af vor Tvivlen, Bakken og Ubeſtemthed! Hvor ſjelden leve vi rigtig i den fulde Viſhed, at der gives et evigt Liv, en himmeſk Verden! Men hør blot, hvorledes Børn tale om Døden, om Him-

melen, om Saligheden, — ja, det er ligeſom de allerede havde Del deri! Hvor ſjelden leve vi i den klippefaſte Overbeviſning: ”Gud ſer mig juſt nu! Gud hører mig, Gud giver mig, hvad jeg beder om!” Men læg Mærke til, hvor tillidsfuldt (man kalder det ſædvanlig naivt), hvor ſeiersſikkert Børn tale med Gud om ſin ſyge Moder eller om ſin lille Søſter. At Gud hører dem, at Gud tager deres Bøn med i ſin Regjeringsplan, havde de ingen Tvivl om.

Børns Foreſtillinger om de guddommelige Ting ere viſtuok ikke blot barnlige, men ojsaa ofte barnagtige. En liden Skjelm af en Gut var baade det Eine og det Andet; han reiſte med ſin Fader til ſin dødsſyge Moder og ſagde en Morgen til ſin egen Troſt: ”Ak, Papa, tænk, at jeg igaaravtes paa Jerubanen glemt at bede for min kjære, kjære Mama, før jeg ſov ind. Men jeg tror ikke, det gjorde Noget; Toget gif ſaa gruelig fort, ſaa den gode Gud kunde alligevel ikke have hørt det.” Da jeg hørte denne lille Hiſtorie, kunde jeg have leet og grædt paa ſamme Tid. At, hvor ſjelden ere vi bedrøvede over, at vi ikke have bedet, hvor ſjelden ere vi faſt overbeviste om, at vor Bøn er en Magt, ſom ſætter Himmelen i Bevægelſe!

Der ligger en Verden af barnlig Tro i gudfrygtige Børns Hjertes; men den gaar næſten altid tilgrunde, naar de Smaa blive ſtore og komme ud i Livets Storme. Men den tabte Verden maa gjenfødes i forklaret Stilleſe i din Sjæl, naar dit eget Jeg, din Stolthed, din Egenretſærdighed, Selvtillid og Selvherlighed ere knækkede. Da møder os det Ord: ”Omvendt Eder og bliver ſom Børn!”

For at gjøre det lettere og give os mere Mod dertil, styrker og opliver Gud os ofte ved Børnenes Fred, ved deres Tro og Enfold.

En høitbegavet engelliſk Præſt, hvis Navn jeg deſværre ikke for Dieblittet kan gjenfinde i min Hufommelseskifte, var nedſænket i Synder og Laſter, før han traadte i Jeſu Tjeneste. Skridt for Skridt havde han

vandret paa den forlorne Søns Veie og tomt Hystens Bæger til den sidste Bærme. Synden fører altid Forladthed og Fortvivlelse med sig, hvis ikke Synderen, som hin Ulykkelige, gaar i sig selv og banker paa Faderhusets Dør; og saaledes ogsaa her. Manden besluttede at gjøre Ende paa sin jammerfulde, haabløse, kjærlighedstonne Tilværelse ved at drukne sig. "Gjøre Ende paa," siger jeg, kun fordi han mente, at dette skulde være Enden. I Virkeligheden er jo intet Bedrag paa Jorden større end Selvmorderens, som blot undflyr Selvfjættelsen og Gudsdommen her i det jordiske Dæmringsliv, for at hjemfalde til Selvfjættelse og Guds Dom der, hvor Alt, hvad der endnu er skjult i Mørket, skal blive aabenbaret i det klareste Lys. Hin Mand vandrede altsaa med en fast Beslutning heniimod Themsen; — endnu fem Minutter, og den forfærdelige Gjerning vilde have været udført. Han gik forbi mange tusinde Mennesker. Ingen betynde sig om den Ulykkelige, paa hvis Ansigt Sorg og Fortvivlelse stod at læse. De havde Alle formegnet at gjøre til at se paa ham, — endnu mindre faldt det Noget ind at spørge ham, hvad der fejlede ham. Ak, hvor var da du, du barmhjertige Samaritan med din Olje og Vin? Hvor var du selv, du tro Hyrde, som redder dit vilde Faar ud fra Tornebusken? — Ingen Samaritan var der, heller ingen Jesus kom, og dog — kom de begge i Skikkelse af en liden bleg, sypaars Pige. Hun var bleven opmærksom paa den nedbøiede, mørke Fremmede, og en hellig Medlidenhed greb hendes Hjerte. Hun overvinder sin Frygt og Undseelse, gaar hen til Manden, og, idet hun ser paa ham med sine store, mørke Øine, tager hun hans Haand og siger med en Stemme fuld af hjertelig Medlidenhed: "Er du bedrøvet? Tror du paa Gud?"

Hvad var det, som bevirkede et saa stort Under, at Manden brast i Graad, — og at hans Sjel fyldtes med Haab og Anger, Fryd og Bemod? Var det BARNETS KJÆR-

lige Deltagelse, som indtvængende prædikede for ham: "Der gives endnu paa denne Jord en Kjærlighed; — der gives Kjærlighed ogsaa for dig!" Eller var det Samvittighedsspørgsmaalet: "Tror du paa Gud?" — et Spørgsmaal, der i hans Hjerte fandt en Gjenklang, hvorefter BARNET ingen Anelse havde. BARNET kunde ikke tænke sig, at Noget, der troede paa Gud, kunde være saa bedrøvet. Men han var ikke blot bedrøvet, han vilde ogsaa blive en Selvmorder!! Hvad var det nu, som saa pludselig kuldastede alle hans Planer? Jeg tænker, det var ikke alene Kjærligheden, ikke blot Samvittighedsspørgsmaalet, som fuldbrogede Noget saa stort, men det var Forbindelsen mellem den medlidende Kjærlighed og Spørgsmaalet efter Troen, idet BARNET ikke reflekterede, men blot gjorde, hvad dets Hjerte bød, og just derfor i denne Stund stod over os alle kloge Boyne. Her forstaa vi igjen: "Hvis I ikke omvende Eder og blive som Børn, komme I ingenlunde ind i Himmelriges Rige." (Fortj.)

Om at have Vinene med sig.

(Uddrag af Spurgeon)

For at komme igjennem denne Verden maa en Mand have Vinene med sig og endogjaa sove med det ene aabent.

Mange se Mere med et Die end Andre med to, og Mange have gode Vine, men kunne dog ikke se en Tøddel.

Nogle ere saa klogtge, at de mistænke Enhver og leve saa hele sit Liv igjennem i en uheldig Frygt for sine Naboer. Andre ere saa enfoldige, at enhver Kjeltring kan narre dem og drage Fordel af dem.

Naar man ser en Mand, der har en hel Del Religion opstillet i sit Butikvindu, kan man stole paa, at han har et meget lidet Forraad deraf indvendig.

Bælg ikke din Ben efter hans Udseende; smukke Sto trykke ofte Fødderne.

Hold ikke altfor meget af Komplimenter; husk paa, at Emedens Kat dode af mange Laf.

Tro ikke den Mand, der taler mest; thi mianuende Katte ere meget sjelden gode til til at tage Mus.

Vær paa din Post ligeoverfor Noet, der ere altfor høflige, og begiv dig ikke hastigt paa Veien med dem, der have et hastigt og ublidt Sind.

Drif Jntet uden at se paa det; under-skriv Jntet uden at læse det og uden at forsikre dig om, at det ikke mener Mere, end det siger.

Vad aldrig ud i Vand, hvor du ikke kan se Bunden.

Vogt dig for Enhver, som bander Han, der tager Herrens Navn forsængeligt, kan i Nødsfald baade lyve og stjæle.

Men, fremsfor Al, vogt dig for dig selv; vore værste Fjender kære vi omkring med os i vort Jndre.

Bliv ved at hugge Sten paa Landveien, indtil du kan faa bedre Arbeide; thi den ringeste Betaling er bedre end slet ingen, og det er bedre at have den bedste Betsilling end at ligge ledig.

Stol paa Gud af dit ganste Hjerte, men lad din Tillid til Benræ veies i Klogskabens Begiſtaale.

Smaaſtykker.

Tro. To Smaagutter talte sammen om Elias's Reise til Himlen i en Jldvogn, som deres Moder nylig havde fortalt dem.

"Men, Karl," sagde Georg, "vilde du ikke være bange for at fjøre i en Jldvogn?"

"Nei, hvorfor det?" sagde Karl; "jeg vilde ikke være bange, naar jeg vidste, at Gud fjørte den."

Sladderer vilde meget snart udbhungre og dø af sig selv, dersom Jngen tog imod den og gav den Hus.

G a a d e.

1.

Al denne har du vistnok fem,
Og Jngen kan undvære dem.
Alt Effønt, vi møde her i Livet,
V d Hjælp af dem os bliver givet.
Vel høre Legemet de til,
Dog Ejel og Naub de nære vil.

2.

Det Andet og ja kan Næring give
Til Legemet at holde liv,
Og inuon Mand i det hele Land
Det Jødemiddel undvære kan.

Det Hele.

Det Hele er en af de mindste Dele
Al er det et og tjæmpemæssigt Hele.
Det har sit i Optoms fra Klipp landet
Og Jind s mest hvor Jorden er sandet.

Opløsning

paa Gaaden i No. 8:

Kalkun (Kul, Kalk, Laf, Kul, Al, Klul).

Rigtig opløst af D. J. L., Westby, Wis.;
H. M. D. og D. G. S., Lemond, Minn.;
N. S., Dallas, Wis.; E. K. E., Watson,
Minn.; J. G. W., Harmony, Minn.; P. L.
N., Kandal, Minn.; J. A. M., Georgeville,
Minn.; P. & J. F., Montevideo, Minn.; L.
G. W., Missing Sun, Wis.; G. W., Laneshoro,
Minn.; D. D., Stues, Nebr.; J. D. J.,
og E. G. S., Georgeville, Minn.; N., Engår
Creek, Wis.; G. W., Amherst, Minn.; D. A.
N., Watson, Minn.; E. G. M., Namstad,
Minn.; N. N. D., Caron, Wis.; P. A. D.,
Puteifer Wis.; G. L., Kloster, Nebr.

Børneblad

11te Nargang

Prisen er fremdeles 35 Cents pr. Expt.
Vore Agenter, der tage Bladet i Pakker
og selv holde Kaveliste, tilstaa vi derimod
for det dermed forbundne Arbeide og Udgifter
følgende Reduktion:

Pakker paa 5—9 Expt. efter 30 Cts. pr. Expt.

— 10—49 — 25 " —

— 50 og derover efter 20 " —

Adresse: J. B. Frich,
La Crosse, Wis.

Entered at the post office La Crosse,
Wis., as second-class matter.

"Jædrl. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.